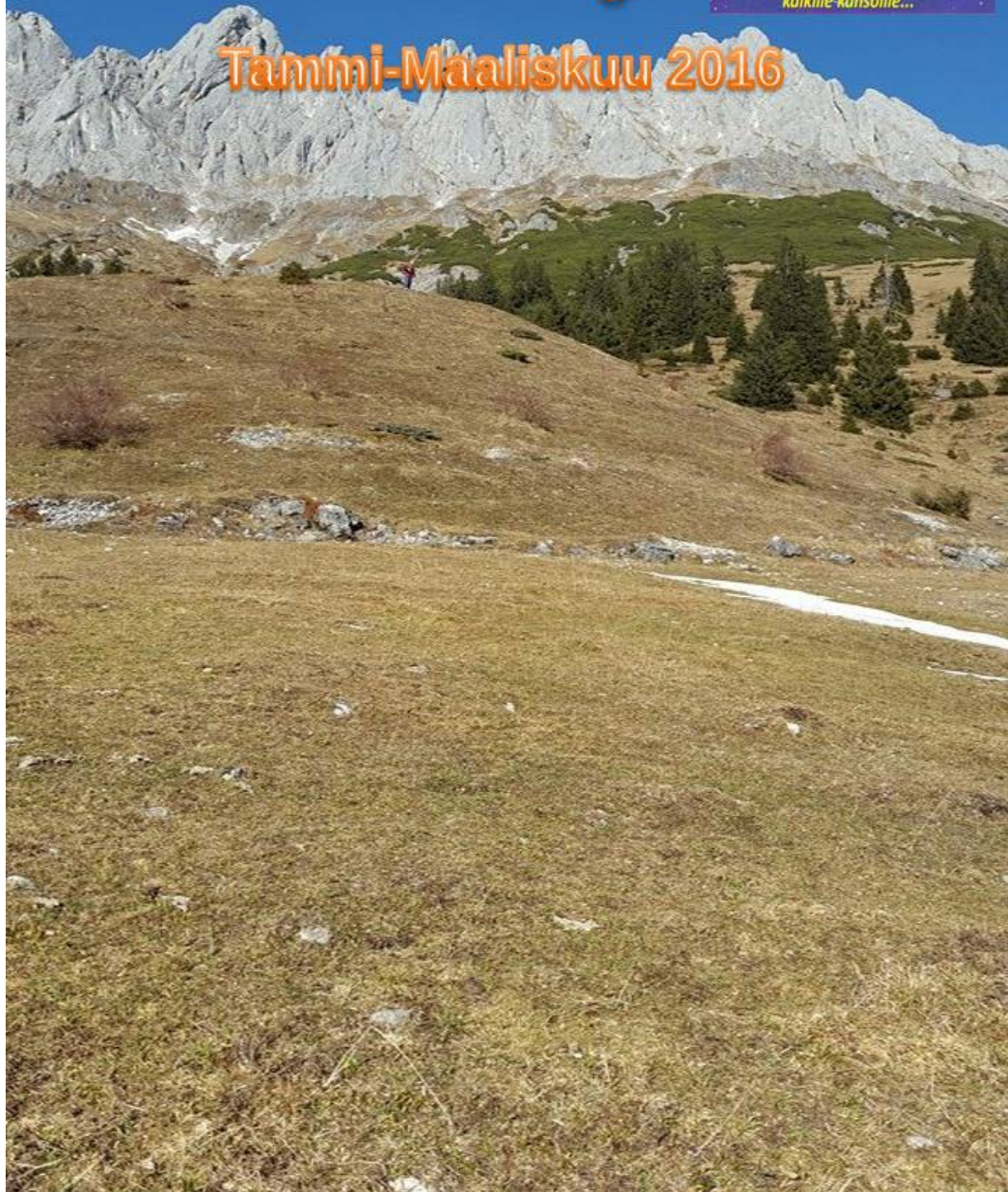

Sapatin Vartija

Tammi-Maaliskuu 2016

Pysykää laissa ja todistuksessa

Jes. 8:20

**Julkaisija: Seitsemännen Päivän Adventistien kansainvälinen
lähetyssseurakunta Uskonpuhdistusliike Suomen
Lähetysyhdistys r.y.
Mastotie 10, 37800 Toijala Puh. 03 5425100 eMail:
info@spaup.org www.spaup.org**

*Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi
ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo,
hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. Joh. 3:16.*

*Sillä rakkaus Jumalaan on se, että pidämme hänen käskynsä.
Ja hänen käskynsä eivät ole raskaat; sillä kaikki, mikä on
syntynyt Jumalasta, voittaa maailman; ja tämä on se voitto, joka
on maailman voittanut, meidän uskomme. 1. Joh. 5:3, 4.*

**Kansikuvat: etukansi: Maisema Itävallasta
takakansi: Retkellä Virossa ja vuosijuhlat Venäjällä**

Jisreelistä Hoorebille

Baalin profeettain surmaaminen teki mahdolliseksi voimakkaan hengellisen uskonpuhdistuksen edistämisen pohjoisen valtakunnan kymmenen heimon keskuudessa. Elia oli osoittanut kansalle sen luopumuksen ja kehottanut kaikkia nöyryyttämään sydämensä ja kääntymään Herran tykö. Taivaan rangaistukset oli toimeenpanttu. Kansa oli tunnustanut syntinsä ja isiensä Jumalan eläväksi Jumalaksi. Nyt oli taivaan kirouksen määrä lakata ja elämän ajallisten siunausten aika palautua. Sateen oli aika virvoittaa maata. »Nouse, syö ja juo», sanoi Elia Ahabille, »sillä sateen kohina kuuluu.» Sitten profeetta nousi vuoren huipulle rukoilemaan.

Sadekuurojen lankeamisesta ei vielä näkynyt mitään ulkonaisia merkkejä, joiden nojalla Elia olisi voinut niin luottavaisesti kehottaa Ahabia valmistautumaan sadetta varten. Profeetta ei nähnyt mitään pilviä taivaalla eikä kuullut mitään ukkosenjyrinää. Hän puhui yksinkertaisesti sen, mitä Herran Henki oli pannut hänet puhumaan hänen oman vahvan uskonsa perusteella. Kaiken päivää hän oli järkähtämättä toteuttanut Jumalan tahtoa ja osoittanut luottavansa ehdottomasti Jumalan sanan lupauksiin. Nyt kun hän oli tehnyt kaiken voitavansa, hän tiesi, että taivas auliisti antaisi ennustetut siunaukset. Sama Jumala, joka oli lähettänyt kuivuuden, oli luvannut runsaasti sadetta oikein tekemisen palkkioksi, ja nyt Elia odotti sen luvattua vuodatusta. Nöyrästi hän »kumartui maahan ja painoi kasvonsa polviensa väliin» rukoillessaan Jumalaa katuvaan Israelin puolesta.

Moneen kertaan Elia lähetti palvelijansa korkeaan paikkaan, josta saattoi nähdä Välimerelle, saadaksean tietää joko ilmenisi jotakin näkyvää merkkiä siitä, että Jumala oli kuullut hänen rukouksensa. Joka kerta palvelija palattuaan sanoi: »Ei näy mitään.» Profeetta ei silti tullut kärsimättömäksi eikä menettänyt uskoaan, vaan rukoili edelleen hartaasti. Kuudesti palvelija palasi ja kertoi, ettei vasken kaltaisella taivaalla näkynyt mitään sateen merkkiä. Lannistumatta siitä Elia lähetti hänet matkaan vielä kerran. Nyt palvelija toi tullessaan tiedon: »Katso, pieni pilvi, miehen kämmenen kokoinen, nousee merestä.»

Tämä riitti. Elia ei tarvinnut odottaa taivaan vetääntyvän täyteen pilveen. Uskossa hän näki runsaasti sadetta tuossa pienessä pilvessä. Hän myös toimi uskonsa mukaisesti ja lähetti palvelijansa nopeasti viemään Ahabille sanomaa: »Valjasta ja lähde alas, ettei sade sinua pidättäisi.»

Elia suuren uskon tähden Jumala saattoi käyttää häntä tänä Israelin historian vaikean ahdingon aikana. Kun hän rukoili, kurottui hänen uskonsa

tarttumaan taivaan lupauksiin, ja hän rukoili kestävästi niin kauan, kunnes hänen pyyntöihinsä vastattiin. Hän ei odottanut täyttä todistetta siitä, että Jumala oli kuullut häntä, vaan oli valmis uskaltamaan kaiken jumalallisen suosion vähimmänsikin merkin perusteella. Kuitenkin se mitä hän kykeni suorittamaan Jumalan avulla, on kaikkien mahdollista tehdä palvellessaan Jumalaa omassa toimintapiirissään, sillä tuosta Gileadin vuorten profeetasta on kirjoitettu: »Elia oli ihminen, yhtä vajavainen kuin mekin, ja hän rukoili rukoilemalla, ettei sataisi; eikä satanut maan päällä kolmeen vuoteen ja kuuteen kuukauteen» (Jaak. 5:17).

Maailmassa tarvitaan tänä aikana tämänkaltaista uskoa — uskoa joka pitäytyy Jumalan sanan lupauksiin eikä hellitä, ennen kuin taivas kuulee. Tällainen usko yhdistää meidät läheisesti taivaaseen ja vahvistaa meitä selviytymään taistelussa pimeyden voimia vastaan. Entisinä aikoina Jumalan lapset »uskon kautta kukistivat valtakuntia, pitivät vanhurskautta voimassa, saivat kokea lupauksien toteutumista, tukkivat jalopeurain kidat, sammuttivat tulen voiman, pääsivät miekanteriä pakoon, voimistuivat heikkoudesta, tulivat väkeviksi sodassa, ajoivat pakoon muukalaisten sotajoukot» (Hebr. 11: 33,34). Uskon kautta meidän on tänään päästävä niihin korkeuksiin, jotka Jumala on tarkoittanut meille. »Kaikki on mahdollista sille, joka uskoo» (Mark. 9: 23).

Usko liittyy olennaisesti kestävään rukoukseen. »Sen, joka Jumalan tykö tulee, täytyy uskoa, että Jumala on ja että hän palkitsee ne, jotka häntä etsivät.» »Jos me jotakin anomme hänen tahtonsa mukaan, niin hän kuulee meitä. Ja jos me tiedämme hänen kuulevan meitä, mitä ikinä anommekin, niin tiedämme, että meillä myös on kaikki se, mitä olemme häneltä anoneet» (Hebr. 11:6; 1 Joh. 5:14,15). Kun meillä on Jaakobin kestävä uskoa ja Elia peräänantamatonta sitkeyttä, saamme esittää pyyntömme Isälle ja vedota hänen kaikkiin lupauksiinsa. Hänen valtakuntansa kunnia on sen varassa, että hän täyttää sanansa.

Karmelin vuori alkoi jo verhoutua illan hämyyn Ahabin valmistautuessa laskeutumaan vuorelta. »Ja tuossa tuokiossa taivas kävi mustaksi pilvistä ja myrskytuulesta, ja tuli ankara sade. Mutta Ahab nousi vaunuihinsa ja lähti Jisreeliin.» Matkatessaan kohti kuninkaan kaupunkia pimeässä ja sokaisevassa rankkasateessa Ahab ei voinut nähdä eteensä. Elia, joka Jumalan profeettana oli sinä päivänä nöyryyttänyt Ahabin alamaistensa nähden ja surmannut hänen epäjumalia palvoneet pappinsa, tunnusti hänet yhä Israelin kuninkaaksi, ja kunnianosoitukseksi ja Jumalan voiman vahvistamana hän nyt juoksi kuninkaan vaunujen edellä ja opasti kuninkaan kaupungin portille asti.

Tämä Jumalan sanansaattajan ystävällinen teko jumalattomalle kuninkaalle on opetuksiksi kaikille, jotka sanovat olevansa Jumalan palvelijoita mutta

jotka yliarvostavat itseään. Eräät eivät tahdo alentua suorittamaan mielestään halpa-arvoisia tehtäviä. He arkailevat jopa tarpeellisen palveluksen suorittamista siitä pelosta, että heidät tavattaisiin tekemästä palvelijalle kuuluvaa työtä. Näillä on paljon opittavaa Elian esimerkistä. Hänen pyynnöstään taivas oli pidättänyt maalta antejaan kolmen vuoden ajan. Jumala oli osoittanut hänelle erityistä suosiota vastaamalla hänen rukoukseensa Karmelin vuorella taivaallisella tulella, joka kulutti uhrin. Hän oli toimeenpannut Jumalan tuomion surmaamalla epäjumalien profeetat, ja hänen rukoiltuaan sadetta Jumala oli suonut sitä. Mutta kaikkien näiden merkittävien voittojen jälkeen, joilla Jumala oli armossaan kunnioittanut hänen julkista toimintaansa, hän oli yhä valmis suorittamaan palkollisen palvelustehtävän.

Jisreelin portilla Elia ja Ahab erosivat toisistaan. Elia halusi jäädä muurien ulkopuolelle, kääriytyi viittaansa ja kävi maahan pitkäkseen nukkumaan. Kuningas siirtyi sisälle kaupunkiin ja pääsi pian palatsinsa suojiin. Siellä hän kertoi vaimolleen päivän ihmeellisistä tapahtumista ja siitä jumalallisen voiman valtavasta ilmestyksestä, joka oli todistanut Israelille, että Herra on tosi Jumala ja Elia hänen valittu sanansaattajansa. Mutta kun Ahab kertoi kuningattarelle epäjumalia palvelleiden profeettojen surmaamisesta, Iisebel raivostui. Hän oli paatunut ja katumaton. Hän kieltäytyi tunnustamasta Karmelin vuoren tapahtumia Jumalan kaitseluksensa valtasuuruudeksi, ja uhmassaan hän röyhkeästi julisti, että Elian oli kuoltava.

Samana yönä kuningattaren lähetti herätti väsyneen profeetan ja kertoi hänelle Iisebelin sanoman: »Jumalat rangaiskoot minua nyt ja vasta, jollen minä huomenna tähän aikaan tee sinulle samaa, mikä jokaiselle näistä on tehty.»

Olisi luullut, ettei Elia, joka oli osoittanut niin järkähtämätöntä rohkeutta ja saanut niin perusteellisen voiton kuninkaasta, papeista ja kansasta, olisi enää koskaan masentunut tai ruvennut arasti pelkäämään. Mutta hänkään, jolle Jumala oli suonut niin monia todisteita rakastavasta huolenpidostaan, ei ollut vailla inhimillisiä heikkouksia. Tänä synkkänä hetkenä hän menetti uskonsa ja rohkeutensa. Ymmällään hän karisti unet silmistään. Taivaalta tuli vettä kaatamalla, ja kaikkialla oli pimeää. Unohtaen sen, että kolme vuotta aikaisemmin Jumala oli ohjannut hänet paikkaan, jossa hän saattoi olla turvassa Iisebelin vihalta ja Ahabin etsinnöiltä, profeetta pakeni nyt henkensä edestä ja saapui Beersebaan. »Sinne hän jätti palvelijansa, mutta meni itse erämaahan päivänmatkan päähän.»

Elia ei olisi pitänyt paeta velvollisuutensa paikalta. Iisebelin uhatessa hänen olisi pitänyt anoa varjelusta Herralta, jonka kunnian puolustamisen hän oli saanut tehtäväkseen. Hänen olisi pitänyt vastata lähettile, että Jumala,

johon hän luotti, varjelisi häntä kuningattaren vihalta. Olihan vasta muutama tunti kulunut siitä, kun hän oli saanut kokea jumalallisen voiman ihmeellisen ilmestyksen. Sen olisi pitänyt vakuuttaa hänelle, ettei häntä nytkään hyljättäisi. Jos hän olisi pysynyt paikallaan, ottanut Jumalan turvakseen ja voimakseen ja pysynyt lujasti puolustamassa totuutta, hänet olisi suojattu kaikelta vahingolta. Herra olisi suonut hänelle uuden merkittävän voiton rankaisemalla Iisebeliä, ja sen vaikutus kuninkaaseen ja kansaan olisi johtanut suureen uskonpuhdistukseen.

Elia oli odottanut paljon tapahtuvaksi Karmelin vuorella nähdyn ihmeen jälkeen. Hän oli toivonut, että Jumalan ilmaistua näin voimansa Iisebel menettäisi vaikutuksensa Ahabiin ja että se johtaisi nopeaan uudistukseen koko Israelissa. Karmelin huipulla hän oli raatanut kaiken päivää ilman ruokaa. Mutta fyysisestä rasituksesta huolimatta hän oli rohkealla mielellä opastaessaan Ahabin vaunuja Jisreelin portille asti.

Nyt Eliaa kuitenkin ahdisti sellainen vastavaikutus, joka usein seuraa vahvan uskon ja loistavan menestyksen kokemusta. Hän pelkäsi, ettei Karmelin vuorella alkanut uskonpuhdistus jäisi pysyväksi, ja hänet valtasi masennus. Hänet oli nostettu Pisgan huipulle, mutta nyt hän oli laaksossa. Kaikkivaltiaan innoittamana hän oli kestänyt ankarimmankin uskon koetuksen, mutta tänä masennuksen aikana, Iisebelin uhkauksen kaikuessa hänen korvissaan ja saatanan vielä näköjään ohjatessa tämän jumalattoman naisen vehkeilyjä, hän menetti otteensa Jumalasta. Häntä oli ylen määrin korotettu, ja vastavaikutus oli valtava. Elia pakeni pakenemistaan, kunnes huomasi olevansa erämaassa yksinään. Kovin uupuneena hän »istuutui kinsteripensaan juureen» lepäämään. Ja siinä istuessaan hän toivoi kuolevansa. »Jo riittää, Herra», hän sanoi, »ota minun henkeni, sillä minä en ole isiäni parempi.» Pakolaisena, kaukana ihmisten asumasisijoista, hän vajosi katkeraan masennustilaan. Pettyneenä hän toivoi, ettei hänen tarvitsisi enää ikinä tavata ketään. Lopulta hän lopen uupuneena vaipui uneen.

Kaikki joutuvat joskus kokemaan katkeraa pettymystä ja syvää masennusta — päiviä jolloin surun vallitessa on vaikea uskoa, että Jumala on maisten lastensa lempeä hyväntekijä, päiviä jolloin vaikeudet ahdistavat sielua, kunnes kuolema tuntuu elämää paremmalta. Silloin monet menettävät otteensa Jumalasta ja joutuvat epäilyksen orjuuteen ja epäuskon vankeuteen. Jos sellaisina aikoina voisimme hengellisesti havaita Jumalan sallimuksen merkityksen, saattaisimme nähdä enkelien koettavan pelastaa meitä itsestämme ja koettavan asettaa jalkamme ikuisia vuoriakin lujemmalle perustukselle. Silloin saisimme olemukseemme uutta uskoa ja uutta elämää.

Uskollinen Job lausui ahdingon ja synkkyyden päivänään: »Kadotkoon se

päivä, jona minä synnyin.» »Oi, jospa minun suruni punnittaisiin ja kova onneni pantaisiin sen kanssa vaakaan!» »Oi, jospa minun pyyntöni täyttyisi ja Jumala toteuttaisi minun toivoni! Jospa Jumala suvaitsisi musertaa minut, ojentaa kätensä ja katkaista elämäni langan!» »Niin en minäkään hillitse suutani, minä puhun henkeni ahdistuksessa, minä valitan sieluni murheessa.» »Mieluummin tukehdun, mieluummin kuolen, Olen kyllästynyt, en tahdo elää iankaiken; anna minun olla rauhassa, sillä tuulen henkäystä ovat minun päiväni.» Job 3:3; 6:2,8,9; 7:11,15,16.

Mutta vaikka Job olikin väsynyt elämään, hänen ei sallittu kuolla. Hänelle näytettiin tulevaisuuden mahdollisuudet ja annettiin toivon sanoma: »Silloin olet kuin vaskesta valettu etkä mitään pelkää. Silloin unhotat onnettomuutesi, muistelet sitä kuin vettä, joka on virrannut pois. Elämäsi selkenee kirkkaammaksi keskipäivää, pimeänkin aika on niin kuin aamunkoitto. Silloin olet turvassa, sillä sinulla on toivo; asetut makaamaan, kenenkään peljättämättä, ja monet etsivät sinun suosiotasi. Mutta jumalattomain silmät raukeavat; turvapaikka on heiltä mennyt, ja heidän toivonsa on huokaus.» Job 11:15—20.

Masennuksen ja epätoivon syvyyksistä Job kohosi niihin korkeuksiin, missä hän luotti rajattomasti Jumalan armoon ja pelastavaan voimaan. Voitonriemuisesti hän julisti: »Minä tiedän lunastajani elävän, ja viimeisenä hän on seisova multien päällä. Ja sitten kuin tämä nahka on yltäni raastettu ja olen ruumiistani irti, saan minä nähdä Jumalan. Hänet olen minä näkevä apunani; minun silmäni saavat nähdä hänet — eikä vieraana.» Job 19: 25—27.

»Herra vastasi Jobille tuulispäästä» (Job 38:1) ja ilmaisi palvelijalleen voimansa väkevyyden. Saatuaan näkemyksen Luojustaan Job kauhistui itseään ja katui tomussa ja tuhkassa. Silloin Herra saattoi siunata häntä runsaasti ja tehdä Jobin loppuvuodet hänen elämänsä parhaiksi.

Toivo ja rohkeus kuuluvat olennaisesti täydelliseen Jumalan palvelukseen. Ne ovat uskon hedelmä. Epätoivo on synnillistä ja perusteetonta. Jumala pystyy ja on halukas antamaan »runsain määrin» (2 Piet. 1:11) palvelijoilleen sitä voimaa, jota he tarvitsevat koetuksiinsa ja vaikeuksiinsa. Hänen työnsä vihollisten suunnitelmat voivat näyttää hyvin laadituilta ja vankoilta, mutta Jumala voi kumota vahvimmatkin näistä. Tämän hän tekee omalla ajallaan ja tavallaan, kun näkee palvelijansa uskon tulleen riittävästi koetelluksi.

Masentuneelle on olemassa varma apukeino — usko, rukous ja työ. Usko ja toiminta antaa varmuutta ja tyydytystä, mikä lisääntyy päivä päivältä. Oletko kiusattu vaipumaan tuskaisten aavistelujen tai jopa äärimmäisen epätoivon tunteiden valtaan? Vaikka synkimpien päivien ulkonaiset seikat näyttäisivät hyvinkin luotaantyöntäviltä, niin älä pelkää. Usko Jumalaan. Hän tietää

tarpeesi. Hänellä on kaikki valta. Hän ei koskaan väsy olemaan äärettömän rakkaudellinen ja myötätuntainen. Älä pelkää, etteikö hän täyttäisi lupaustaan. Hän on iankaikkinen totuus. Hän ei koskaan muuta liittoaan, jonka on tehnyt niiden kanssa, jotka rakastavat häntä. Hän antaa uskollisille palvelijoilleen kykyjä siinä määrin kuin heidän tarpeensa vaativat. Apostoli Paavali todisti: »Ja hän sanoi minulle: 'Minun armossani on sinulle kyllin; sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa.' Sen tähden minä olen mielistynyt heikkouteen, pahoinpitelyihin, hätään, vainoihin, ahdistuksiin, Kristuksen tähden; sillä kun olen heikko, silloin minä olen väkevä» (2 Kor. 12:9,10).

Hylkäsikö Jumala Elia hänen koetuksensa hetkenä? Ei suinkaan! Elia tuntiessa itsensä Jumalan ja ihmisten hylkäämäksi Herra ei rakastanut palvelijaansa yhtään vähemmän kuin silloin, kun tuli leimahti taivaalta ja valaisi vuorenhuipun. Elia nukkuessa kevyt kosketus ja miellyttävä ääni herättivät hänet. Hän kavahti ylös kauhuissaan ja valmiina lähtemään pakoon, sillä hän pelkäsi vihollisen löytäneen hänet. Mutta hänen ylleen kumartuvat säälivät kasvat eivät olleet vihollisen vaan ystävän kasvat. Jumala oli lähettänyt enkelin taivaasta tuomaan ruokaa palvelijalleen. »Nouse ja syö», sanoi enkeli. »Ja kun hän katsahti, niin katso, hänen päänsä pohjissa oli kuumennetuilla kivillä paistettu kaltiainen ja vesiastia.»

Nautittuaan hänelle valmistettuja virvokkeita Elia paneutui jälleen nukkumaan. Mutta enkeli tuli toisen kerran. Kosketettuaan uupunutta miestä hän sanoi säälivän hellästi: »Nouse ja syö, sillä muutoin käy matka sinulle liian pitkäksi.' Niin hän nousi ja söi ja joi. Ja hän kulki sen ruuan voimalla neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä Jumalan vuorelle, Hoorebille, asti.» Siellä hän löysi turvapaikan erästä luolasta.

Pr. ja k. 107-114

Vartijan tehtävä

Menneinä aikoina jokaisen kaupungin ympärille oli rakennettu korkeita suojamuureja. Muurien päälle oli määrätty vartijoita ja heidän tehtävänään oli valvoa ja varoittaa kaupunkia tulevista vihollisista ja vaaroista.

Jumala myös asensi vartijoita omalle kansalleen: ”Ja sinä, ihmislapsi! Minä olen asettanut sinut Israelin heimolle vartijaksi. Kun kuulet sanan minun suustani, on sinun varoitettava heitä minun puolestani.” Hes. 33:7.

Vartijan tehtävä on hyvin vastuunalainen

Muoin, jos vartija tavoitettiin vartioinnin aikana nukkumasta, hän maksoi

sen omalla hengellään. Hänestä riippui koko kaupungin turvallisuus. Samalla tavalla Siionin vartijoilla on suuri vastuu Jumalan edessä. “Jos minä sanon jumalattomalle: jumalaton, sinun on kuolemalla kuoltava, mutta sinä et puhu varoittaaksesi jumalatonta hänen tiestänsä, niin se jumalaton kuolee synnissänsä, mutta hänen verensä minä vaadin sinun kädestäsi.” Hes. 33:8.

Vartijan ei saisi koskaan riisua asevarustustaan pois vartioinnin aikana. Hengellisessä mielessä on aivan sama ja meidän vartioaikamme on määrätty Kuninkaamme takaisin tuloon saakka.

Nyt ei ole aikaa rentoutua ja levätä, koska se voi maksaa meidän henkemme. Jumalan edessä meillä on vastuu itsestämme ja lähimmäistämme.

Aamun lähestyessä vartijan silmät painuu kiinni uupumuksesta ja on vaarana, että hän nukahtaa. Sama on meilläkin ennen kuin ikuinen aamu koittaa on hengellinen uupumus ja ihminen on vaarassa nukahtaa. Mutta ap. Paavalin kautta meille on annettu kehoitus: “Ja tehkää tämä, koska tunnette tämän ajan, että jo on hetki teidän unesta nousta; sillä pelastus on nyt meitä lähempänä kuin silloin, kun uskoon tulimme. Yö on pitkälle kulunut, ja päivä on lähellä. Pankaamme sentähden pois pimeyden teot, ja pukeutukaamme valkeuden varuksiin.” Room. 13:11, 12

Vartijan varoitukset

“Mutta jos sinä varoitat jumalatonta hänen tiestänsä, että hän kääntyisi siltä pois, eikä hän tieltänsä käännä, niin hän kuolee synnissänsä, mutta sinä olet sielusi pelastanut.” Hes. 33:9.

Jumalan vartijan tehtävä on antaa aina tarpeelliset varoitukset, riippumatta siitä otetaanko niistä vaarin, tai ei, muuten hän on vastuussa Herran edessä. “Ja minä olen asettanut teille vartijat: ‘Kuunnelkaa pasuunan ääntä.’ Mutta he vastasivat: ‘Emme kuuntele.’” Jer. 6:17.

Varoitukset pitää antaa hyvin selvällä äänellä, että kansa varmasti ymmärtää minkälainen vaara on tulossa. “Niinikään, jos pasuna antaa epäselvän äänen, kuka silloin valmistautuu taisteluun?” 1 Kor. 14:8.

Muoin kun käytiin sotia yöllä, kun sotilaat lepäsivät oli asetettu vartioita, jotka piti vahtia ja mikäli vihollinen oli tulossa, heti heidän piti antaa pasuunan hälyytys ja kaikki noustessaan oli valmiita taisteluun. Sama on myös uskon elämässämme, kuunnelkaamme hälytykset olkaamme valmiit taisteluun Prinssi Immanuelin puolesta.

Vartijat ovat ensimmäisenä vaarassa menettämässä henkensä

Menneinä aikoina kun suunniteltiin hyökkäystä jotakin kaupunkia vastaan, tärkeintä oli ensin tappaa vartijat jotka olivat porteilla ja muurilla.

Hengellisessä taistelussa on sama. Sielunvihollinenkin pyrkii tuhoamaan ensin vartijat Siionin muurilta.

Raamatun pyhistä lehdiltä saamme lukea, että melkein kaikki profeetat - (Jumalan kansan vartijat) menettivät henkensä, koska kansa ei kuullut, niit varoituksia, joita he antoivat. Samasta syystä he vihasivat ja tappoivat jopa Jumalan Pojankin.

Jos vartija menettää henkensä uskollisuutensa vuoksi, ei mitään hätä, hänen nimensä on elämän kirjassa ja Kuninkaamme tullessa, hänet herätetään ikuiseen elämään.

Mikä on Siionin vartijan tehtävä nykyisin?

“Sillä päivä on tuleva, jolloin vartijat huutavat Efraimin vuorella: 'Nouskaa, lähtekäämme Siioniin Herran, meidän Jumalamme, tykö.' Sillä näin sanoo Herra: Riemuitkaa iloiten Jaakobista, kohottakaa riemuhuuto hänelle, joka on kansojen pää; kuuluttakaa, kiittäkää ja sanokaa: 'Auta, Herra, kansaasi, Israelin jäännöstä.'“ Jer. 31:6, 7.

Tänä päivänä vartijan tärkein tehtävä on kutsua kansan yhteen Siioniin, että yhdessä voisimme rukoilla: “Auta, Herra, kansaasi, Israelin jäännöstä.” Kuule! Vartijasi korottavat äänensä, kaikki he riemuitsevat, sillä he näkevät silmästä silmään, kuinka Herra palajaa Siioniin.” Jes. 52:8.

Vain Siionin muurien sisäpuolella olemme turvassa. Nyt pitää antaa varoitus, että taistelumme on loppu vaiheessa ja vihollinen taistelee pientä jäännöstä vastaan kaikilla voimillaan. “Ja lohikäärme vihastui vaimoon ja lähti käymään sotaa muita hänen jälkeläisiänsä vastaan, jotka pitävät Jumalan käskyt ja joilla on Jeesuksen todistus.” Ilm. 12:17.

Siionin muurien ulkopuolella puhaltava eksyttävien oppien myrskytuulet, siellä on susia, jotka etsivät lampaita, siellä on pimeä yö. “Vartija, mikä hetki yöstä on? Vartija, mikä hetki yöstä on?” Vartija vastaa: ‘Aamu on tullut, mutta silti on yö. Jos vielä kyselette, niin kyselkää; tulkaa uudelleen.’” Jes. 21:11, 12

Pian ikuinen aamu on tulossa, mutta on vielä yö on kaikkien pimein aika, kun sielunvihollinen yrittää eksyttää, jos mahdollista valitutkin. Siionin jäännökselle on ajankohtainen kehoitus: “Nouse, ole kirkas, sillä sinun valkeutesi tulee, ja Herran kunnia koittaa sinun ylitsesi. Sillä katso, pimeys peittää maan ja synkeys kansat, mutta sinun ylitsesi koittaa Herra, ja sinun ylläsi näkyy hänen kunniansa.” Jes. 60:1, 2. Herra meitä auttakoon, että olisimme valmiit noudattamaan tätä kehoitusta.

Jäännöksensä kautta Jumala antaa viimeisen varoituksen maailmalle

“Sen jälkeen minä näin tulevan taivaasta alas erään toisen enkelin, jolla oli

suuri valta, ja maa valkeni hänen kirkkaudestaan. Ja hän huusi voimallisella äänellä sanoen: "Kukistunut, kukistunut on suuri Babylon ja tullut riivaajain asuinpaikaksi ja kaikkien saastaisten henkien tyyssijaksi ja kaikkien saastaisten ja vihattavain lintujen tyyssijaksi. Sillä hänen haureutensa vihan viiniä ovat kaikki kansat juoneet, ja maan kuninkaatsat ovat haureutta harjoittaneet hänen kansansa, ja maan kauppiatsat ovat rikastuneet hänen hekumansa runsaudesta." Ja minä kuulin toisen äänen taivaasta sanovan: "Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, ettette tulisi hänen synteihinsä osallisiksi ja saisi tekin kärsiä hänen vitsauksistansa." Ilm. 18:1-4

"Jumalan palvelijat, puettuina voimalla korkeudesta, valaistuin ja pyhää alttiutta heijastavin kasvoin lähtivät julistamaan taivaallista sanomaa. Uskonnollisiin joukkoihin hajotetut sielut ottivat kutsun vastaan ja heitä kehoitettiin rientämään joutuin ulos tuomituista seurakunnista, kuten Lootia kehoitettiin rientämään ulos Sodomasta, ennen sen häviötä. Jumalan kansa vahvistui siitä suuresta kirkkaudesta, mikä runsaana lepäsi heidän yllään valmistuen heidät kestämaan koetuksen hetkeä. Minä kuulin kaikkialla monen äänen sanovan: »Tässä on pyhien kärsivällisyys; tässä ne ovat, jotka pitävät Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskon.»" H. k. 309.

"Kauhea on se taistelu, jota kohti maailma käy. Maan vallat yhtyvät taisteluun Jumalan käskyjä vastaan ja antavat määräyksen, joka velvoittaa »kaikki, pienet ja suuret, sekä rikkaat että köyhät, sekä vapaat että orjat» (Ilm. 13:16) väärää sapattia viettämällä mukautumaan kirkon vakiintuneisiin tapoihin. Kaikkia, jotka kieltäytyvät noudattamasta tätä määräystä, rangaistaan yhteiskunnallisen lain mukaan, ja lopulta selitetään, että he ansaitsevat kuoleman. Toiselta puolen Jumalan laki vaatii viettämään Luojan lepopäivää, ja Jumala uhkaa vuodattaa vihansa kaikkien niiden ylle, jotka hänen käskynsä rikkovat.... Mutta Jumalan viha ei kohtaa ketään, ennen kuin totuus on hänelle selvinnyt ja hän vastoin parempaa tietoaan on sen hyljännyt. On useita, joilla ei ole ollut tilaisuutta kuulla meidän aikaamme koskevia erityisiä totuuksia. Neljännen käskyn velvoittavuutta ei ole heille koskaan esitetty oikeassa valossa. Hän, joka tuntee jokaisen sydämen ja tutkii jokaisen vaikuttimen, ei ole jättävä yhtäkään totuuden tietoa kaipaavaa sielua erehtymään niiden kohtien suhteen, joita taistelu koskee. Mainitun määräyksen noudattamista ei vaadita tietämättömältä kansalta. Jokainen on saava kylliksi valoa, voidakseen järkevästi tehdä valintansa." S. t. 589.

Ikuinen aamu

Päivästä toiseen lähestymme tätä suurta päivää! Silloin valvomisen aika ja hengellinen taistelumme päättyy. Meitä puetaan kuolemattomuuteen! Silloin

näemme taivaan pilvissä kunnian Kuninkaamme tulossa ja ilomme ja riemumme on sanomaton. Silloin saamme voiton merkit: kultaisen kruunun ja palmun oksan.

Emme pysty kuvittelemaan sitä suurta iloa ja riemua, kun Vapahtajamme johdattaa Hänen uskollisensa taivaan Jerusalemiin, se on ainutlaatuinen tapahtuma koko universumissa. Silloin juhlietaan Jumalan lasten vapautusta saatanan orjuudesta ja pelastetut antavat kunnian Jumalalle ja Karitsalle, joka kuoli heidän edestään.

Rakkaat veljet, sisaret ja ystävät, olkaamme rohkealla mielellä tämä suuri päivä on tosi lähellä, palvelkaamme uskollisesti, koko sydämeistämme Herraa, että Hänen armossaan saisimme nähdä toisemme Hänen luonaan. Aamen.

Vladimir Marinov

Kun Jumala puhuu

"Herran ääni huutaa kaupungille - ja ymmärtäväisyyttä on, että sinun nimestäsi otetaan vaarin. Totelkaa vitsaa ja Häntä, joka on sen määrännyt." Miik. 6:9.

Raamatunhistoria mainitsee joukon kaupunkeja, jotka ovat näytelleet johtavaa osaa poliittisessa, taloudellisessa ja uskonnollisessa elämässä. Mutta rikkaus ja loisto saivat aikaan sen, että paheet, jumalattomuus ja kaikenlaiset synnit olivat kohonneet huippuunsa. Epäjumalanpalvelus, paheet ja räikeät synnit vaativat Jumalaa tarttumaan suoranaisesti asioihin. Mutta ennen kuin Jumalan tuomio kävi täytäntöön ja tuho kohtasi kaupunkeja tai kansaa, lähetti Herra rakastavan, kehottavan ja varoittavan sanoman. Tyyro, Niinive, Babylon ja Jerusalem ovat kaunopuheisia todistajia siitä menneiltä ajoilta.

Nytkin uhkaava kohtalo riippuu jo kansojen kaupunkien yllä ja se lankeaa pian alas jumalallisten ennustusten mukaisesti. Mutta ennen lopullisen tuomion yllättämistä, Jumalan kansa julistaa armon ja pelastuksen viimeistä sanomaa maan asukkaille. Tämän maailmanlaajuisen sanoman, joka on kuvattu Ilmestyskirjan 14:6-12:ssa, julistamisen aika alkoi vuonna 1844; ajankohtana, jolloin taivaassa alkoi tutkiva tuomio. Sanomaa on julistettu jo 139 vuotta maan kansoille ja kansakunnille. Kuinka kauan Herra vielä antaa armonsa levätä kansan yllä, ja kuinka kauan Hän vielä kutsuu meitä pelastukseen?

Merkkejä, jotka julistavat illan alkaneen

Yllämainittuna aikakautena täyttyneet merkit ovat hälyttäviä varoitushuutoja, jotka ravistavat ihmiskunnan omiatuntoja ja alinomaa kehottavat: "Valmistukaa, valmistukaa, valmistukaa!"

Tilan puutteessa emme voi esittää kaikkia merkkejä, jotka ennustavat Jeesuksen läheistä tuloa ja ajan loppua. Mainittakoon kuitenkin muutamia merkkejä, että saisimme selvän käsityksen ajan vakavuudesta ja voisimme omin silmin nähdä Jeesuksen takaisintulon ilmeisen läheisyyden.

Opetuslasten kysymykseen: "Sano meille, milloinka tämä tapahtuu ja mikä on sinun tulemisesi ja ajan lopun merkki?" Jeesus viittasi seuraaviin merkkeihin: "Sillä monta on tuleva minun nimessäni ja sanova: 'Minä olen Messias' ja he eksyttävät monta."

Tulee sotia ja sanomia sodista, kansa nousee kansaa vastaan, lisäksi rutto, nälänhätä ja maanjäristyksiä seutu seudulta, räikeä laittomuus, evankeliumi julistetaan yli koko maailman, spiritismi leviää nopeasti ja tapahtuu merkkejä auringossa, kuussa ja tähdissä.

Ovatko nämä merkit täyttyneet vai odottavatko ne täyttymystään? Yli 200 vuotta sitten tapahtui Lissabonissa suuri maanjäristys. Aurinko ja kuu ovat pimentyneet ja tähdet ovat pudonneet ennustusten mukaisesti. Sodat ja verenvuodatuksat leviävät laajemmalle. Nyt ei enää kansa taistele kansaa vastaan ja valtakunta valtakuntaa vastaan, vaan koko ihmiskunta on jaettu kahteen suureen leiriin. Kaikki maanosat valmistautuvat kansojen viimeiseen marssiin Harmagedoniin. Kansojen viha, joka puhkesi jo vuonna 1848, lisääntyy yhä enemmän ja enemmän, kunnes se saavuttaa kohokohtansa Harmagedonissa.

Tunnettu fyysikko, professori Tri Walter Gerlach on sanonut aikaisemmin: "Elleivät atomipommikokeet lakkaa, alkaa maailman tuho kahdeksassa vuodessa. Siihen mennessä ihmiskunta ja koko luonto on niin saastunut, että elämä maan päällä ei enää ole mahdollista."

Vaikka ihmiset Hiroshimassa saavat vielä näin monta vuotta atomipommin jälkeen kärsiä sen seurauksista, jatkuu kuitenkin kokeilu maailmassa ja pienemmätkin kansat varustautuvat atomiaseilla. Kaikki valmistautuvat Jumalan suurta päivää varten.

Rutto

Alituisen nousee uusia sairauksia ja kokemus on opettanut meille, että jokaisen verisen sodan jälkeen syntyy uudenlaisia sairauksia ja tartuntatauteja kansojen keskuuteen, jotka tempaavat pois tuhansia, jopa

miljoonia ihmisiä. Tänään ihmiskunta on sairas kiireestä kantapähän saakka, niin että lääkärit ovat ratkaisemattoman ongelman edessä.

Laittomuus

Oikeudentunto vähenee yhä enemmän ja enemmän ja mitä kylmäverisimpiä rikoksia voidaan tehdä kokonaan tunteettomasti. Rakkaudettomuus lisääntyy levottomuutta herättävään asteeseen. Kannattaa kiinnittää huomiota siihen, että nämä vavahduttavat tosiasiat vahvistuvat juuri kristittyjen keskuudessa, jotka ovat korkeasti sivistyneitä kansakuntia.

Eräs esimerkki monien rakkaudettomuuksien joukossa riittää esittämään asiaa. Hotelli Taj Mahal Intiassa on niin kalliisti ja ylellisesti sisustettu, että se luetaan yhdeksi maailman ihmeistä. Hans A. de Boer kirjoittaa: "Viiden lapsen perhe Intiassa voisi elää viikon kohtalaisen hyvin sillä rahamäärällä, mitä siellä annetaan yhdestä ateristiasta. Miljoonilla intialaisilla ei ole koko vuoden aikana käytettävissään sellaista rahamäärää, mikä minun täytyy antaa yhden ainoan vierailun aikana hotelli Taj Mahalissa. Suurten ja rikkaitten mässäillessä ja huvitellessa tässä maailmassa, leviää hotellin edessä nimetön kurjuus." Jatkakaamme kirjasta: "Matkalla muistiinpantua": "Jättäessäni hotellin minut ympäröi puoliksi nälkiintyneet lapset, jotka huusivat: 'Olemme nälkäisiä, nälkäisiä, nälkäisiä, anna meille leipää, anna meille rahaa, meillä ei ole isää ei äitiä, ei isää ei äitiä!' Yhtäkkiä oli isompi poika edessäni ja kanto käsi varrellaan pikkuveljeään. Tämän pieni pää oli vajonnut alas ja jäsenet olivat kummallisesti surkastuneet. Yhtäkkinen kauhu kulki lävitseni: poika oli kuollut. Vanhempi nosti kuollutta veljeään minua kohti: 'Herra auta meitä, meillä ei ole isää eikä äitiä, me olemme nälkäisiä, nälkäisiä, nälkäisiä, ja veljeni on kuollut nälkään!'"

Samalla kun Aasiassa ja Afrikassa ihmisiä kuolee jatkuvasti nälkään, tuhotaan elintarvikkeita massoittain USA:ssa ja muissa maissa. Missä on kristillinen rakkaus?

Maanjäristykset

Usein kuulemme puhuttavan mitä kauheimmista onnettomuuksista luonnossa. Viime vuosina on sattunut suuria onnettomuuksia, joissa on menetetty ihmishenkiä ja omaisuutta. Kaliforniassa sattui yhtenä ainoana päivänä 70 maanjäristystä ja Venäjällä tapahtui niin vaikea maanjäristys, että maa repesi kahtia 250 km pituudelta ja 25 km leveydeltä. Kokonainen vuori luhistui ja pöly täytti ilman niin, että oli

melkein mahdotonta hengittää. Lisäksi olivat vaikeat maanjäristykset Agadirissa, Etelä-Chilessä ja Persiassa. Kymmenet tuhannet ihmiset saivat tuntea maanjäristyksen Etelä-Italiassa. Nämä asiat eivät ole luonnollisia, vaan ne ovat jumalallisen sormen uhkauksia. Raamattu sanoo: "Niin, siitä vapisee sydämeni ja hypähtää paikaltansa. Kuulkaa, kuulkaa Hänen äänensä pauhinaa ja kohinaa, joka käy Hänen suustansa... Sen kintereillä ärjyy ääni. Hän kohottaa väkevän äänensä jylinän, Hän tekee suuria tekoja, joita emme käsittää taida."

Salaperäiset voimat toiminnassa

"Sillä vääriä kristuksia ja vääriä profeettoja nousee, ja he tekevät suuria tunnustekoja ja ihmeitä, niin että eksyttävät, jos mahdollista, valitutkin." Matt. 24:24

Yli sadan vuoden aikana spiritismi on levinnyt kauhistuttavalla tavalla. Meidän päivinämme koko saatanaallinen maailma on toiminnassa. Eräs lainaus lehdestä "Liibecker Nachrichten" osoittakoon meille, että tämäkin merkki täyttyy: "Ulkomaalainen ehkä hämmästyy sitä, että spiritismi tunnustetaan uskonnoksi brittiläisessä armeijassa. Lordi Dovvdingin, erään sen kuuluisimmista lentäjistä, kysyessä ylähuoneessa olivatko sotilaat oikeutettuja vaatimaan spiritistisiä jumalanpalveluksia, vahvistettiin hänelle hallituksen taholta, että spiritismi käy uskontunnustuksesta." "Lasketaan, että spiritismi Englannissa voittaa joka vuosi 3000 uutta kannattajaa. On tuskin mitään ammattia tai yhteiskuntaluokkaa, joka olisi vapaa spiritismistä."

Tämä ei koske vain Englantia, vaan myös Amerikkaa ja muita maan maita. Kaksi erikoista virtausta kiinnittää myös huomiotamme näinä päivinä. Toinen on roomalais-katolisen kirkon pyrkimys saada koota helmaansa ne kristityt, jotka erosivat siitä uskonpuhdistuksen kautta. Toinen on ei-katolisten kristittyjen suuri ekumeeninen liike, joka on pitänyt kokouksiaan. Paitsi näitä kahta liikettä, on vielä kolmas, joka myös liikehtii samaan suuntaan. Se on Buchman- liike, moraalisen varustautumisen liike. Se huolehtii siitä, että jokaiseen kotiin Euroopassa jaetaan heidän aatteittensa lehtiä. Kaikki nämä ovat asettaneet päämääräkseen luoda maailmankristillisyyys uudenaikaisen, puhtaasti ihmismallin mukaan. Keskipisteenä ei saa seistä Luoja ja Hänen totuutensa, vaan siinä oleva ihminen itse.

Eräs toinen erikoinen merkki, jonka pitäisi näyttäytyä juuri vähään ennen Herran takaisintuloa, on lamauttava pelko, johon Vapahtaja viittaa Luuk. 21:ssä luvussa. Toisen maailmansodan jälkeen on tästä

maailmantuskasta kirjoitettu lukemattomia kirjoja ja artikkeleita. Koko ihmiskunta elää pelon ja toivon välillä. Yliopiston professori tri Thilieger sanoo tämän tuskan syyksi kadotetun yhteyden Jumalaan.

Valtakunnan evankeliumi on saarnattava kaikkeen maailmaan. Tähän mennessä ei mikään liike ole levinnyt niin suurella nopeudella kuin juuri adventtiliike. Kolminkertainen enkelisanoma on vallannut kaikki maanosat ja tunkeutuu maan pimeimpiinkin paikkoihin. Kolmas enkeli, jolla on sapattikäsky (Ilm. 14:9-12), saa voimaa neljänneltä enkeliltä (Ilm. 18:1), ja sillä tavalla suuri työ saatetaan päätökseen. Herra päättää työnsä kirkkaudessa heikkojen ihmisten kautta, jotka ovat varustetut Hänen Pyhällä Hengellään. Niin kuin Herra oli mukana tämän työn alkaessa, niin Hän on myöskin sen lopussa osoittava kirkkautensa ja vaikuttava ihmeellisellä tavalla.

Nämä ja muut merkit, jotka täyttyvät niin äkillisesti silmiemme edessä, ovat Jumalan varoitushuuto juuri vähää ennen viimeisen maailman liekin sammumista. Herra elää ja hallitsee. Pian Hän nousee valtavassa majesteettiudessaan ja saa maan vapisemaan. Kauhea yllätys tulee lyhyessä ajassa maan asukkaille. Kristus tulee yhtäkkiä ja suurella voimalla ja kirkkaudella. Mutta silloin on liian myöhäistä etsiä pelastusta.

"Katso, Hän tulee pilvissä, ja kaikkien silmät saavat nähdä Hänet, niidenkin, jotka Hänet lävistivät, ja kaikki maan sukukunnat vaikeroitsevat Hänen tullessansa." Ilm. 1:7.

Lähetyslehdessä v. 1983

S. Gutknecht

Usko - Toivo – Rakkaus

Usein meiltä kysytään uskomme alkuperää. Mitä kaikkea me olemmekaan asettaneet järjestykseen vastataksemme tähän kysymykseen? Kuinka mielellämme me peitämme sen mitä me kutsumme uskoksi tai jopa kääntymykseksi, salaperäisyyden verhoon ja samalla myös uskomme alun. Me teemme siten huonon palveluksen itsellemme ja toisille. Meidän tähtemme Jumala yhdistää elämäämme tarttumisen hyvin inhimillisiin muotoihin, jotka mekin voimme ymmärtää.

Siten myös uskomme alku liittyy jonkun ihmisen saarnaan sekä sen sisältämään sanomaan. Uskomme perustuksen tulee olla Jumalan sana ja päämääränä Jumalan lupaus. Elämässämme on monia asioita, joita itse emme huomaa, niiden vaikutukset ovat itsestään selviä. Olemme jo niin tottuneet siihen ettemme lainkaan huomioi sitä enää.

On kuitenkin huomattavaa, että esim. sähkövirtaa ei voi nähdä, mutta sen vaikutukset huomataan selvästi. Niin on myös uskon laita. Kukaan ei voi sitä huomata meissä emmekä me itsekään itsessämme ellei se näytä vaikutuksiaan. Usko vapauttaa meidät Jumalan armosta syyllisyydestämme, mutta ei omastatunnostamme. Usko vapauttaa meidät Kristuksen työn kautta lain tuomitsevasta vanhurskaudesta (oikeamielisyydestä), mutta ei tehtävän täyttämisestä.

On siis kuitenkin takuu uskollemme ja se on perustettu Jeesukseen Kristukseen, joka sen aloitti ja Hän tekee sen täydelliseksi. Mutta mitä on siinä välissä? Kuinka koko asia tapahtuu? Raamatun sana Hebr.12:2 sanoo meille: *”Silmät luotuina uskon alkajaan ja täyttäjään, Jeesukseen, joka hänelle tarjona olevan ilon sijasta kärsi ristin, häpeästä välittämättä, ja istui Jumalan valtaistuimen oikealle puolelle.”* mitä siinä välissä on, alun ja täydellisyyden välissä; pitkä vaivalloinen, vaaditaan kokemusrikas, yllätyksiä täynnä oleva, epätoivoinen ja iloinen uskon tie. Uskonvarmuus ei ole sen tuntemista, että usko on olemassa, vaan luottamus Jumalan hyvyteen. Usko ja Jumalan hyvyys ovat erottamattomasti yhdistyneet. Vähän ennen kuolemaa Herramme Jeesus Kristus antaa meille kaksi todistetta käteemme, jotka auttavat uskoamme koetuksissa; valvomisen ja rukouksen! Valvomista ja rukousta vaaditaan, niin että se kestäisi. Valvominen, joka kuuluu uskoon, että me katselemme ympärillämme olevaa elämää avoimin silmin, voidaksemme tuntea Jumalan käden; rukous, sillä vain jatkuvasti keskustelemalla Hänen kanssaan. Tutkijan kanssa, me tiedämme mitä vaatimuksia Hän asettaa uskollemme.

Uskomme ei ole meidän omaa ansiotamme vaan on lahjoitettu meille yksinomaan Jumalan hyvydestä ja laupeudesta. Niin varmasti kuin uskomme alku ja täydellistyminen eivät ole meidän käsissämme, yhtä varmasti kuuliaisuudessa vaaditaan meidän myötävaikutustamme. Tehtävämme on tehdä selväksi, että usko ei ole vain totena pitämistä tai tunnekuuhuntaa, vaan osa koko ihmisen alistumista Jumalan todellisuuteen Jeesuksessa Kristuksessa. Uskon kautta Kristus asukoon teidän sydämissänne.” Joka uskoo minuun, hänen sisimmästä on niin kuin Raamattu sanoo, juokseva elämän veden virrat” Joh.7:38

Tämä ei tarkoita mitään vähempää kuin että meidän tulee olla elämää

antavan voiman välittäjiä. Mutta voimassa ei ole mitään muuttunut ja me voimme, tänään kuten muinoinkin kokea; Mutta niille jotka vastaanottivat Hänet, Hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi. Vain yksinomaan uskon kautta me voimme päivien lopulla saavuttaa taivasten valtakunnan.

Toivo:

Evankeliumi antaa toivoa ja se on tarkoitettu koko luomakunnalle. Sillä osoitetaan, että toivo ei ole mikään ahdas asia, päinvastoin, se osoittaa meille avaruutta. Kun evankeliumi ja siihen liittyvä toivo kuuluu koko luomakunnalle, niin kukaan ei ole sen ulkopuolella; Jumalan kirkkaudesta. Se kulki mukana Pyhään maahan, se asui temppelissä, sen omista Jeesus, joka ilmaisi tätä kirkkautta ihmeteoissaan, ja Hänen opetuslapsensa toivoivat, että he olisivat mukana, kun Hän nousee kirkkautensa valtaistuimelle. Tämä on evankeliumin toivova odotus. Kun me näemme Jumalan kasvoista kasvoihin, niin me tulemme Hänen kaltaisikseen ja olemme osallisia Hänen kirkkaudestaan. Kaikella meidän toivollamme on vain silloin merkitystä, kun Jumala on siinä mukana. Vain sellaisilla ihmisillä on toivo jotka luottavat elävään Jumalaan.

”Israel, turvaa Herraan –Hän on heidän apunsa ja kilpensä. Te, Aaronin suku, turvatkaa Herraan – Hän on heidän apunsa ja kilpensä. Te, Herraa pelkääväiset, turvatkaa Herraan -- Hän on heidän apunsa ja kilpensä.” Ps.115:9-11.

Mitä minun tulee toivoa? Kehen tai mihin tulee minun suunnata toivoni? Vastaus on selvä: Toivo Herraan! Israel, Aaronin suku ja Herraa pelkääväiset– he kaikki ovat kokeneet että kannattaa ja se on ainoa oikea toivoa tähän Herraan. Hän on antaa apua; sen Hän on todistanut. Hän on kilpi, jonka taakse voi kätkeytyä kuka tahansa, joka on hädässä ja ahdistuksessa. Tässä on vastaus kaikille jotka eivät ennen tienneet, missä heidän toivonsa perustus on; tässä heille sanotaan, missä on tulevaisuus ja kehen he voivat luottaa.

”Hän valaiskoon teidän sydämenne silmät, että tietäisitte, mikä on se toivo, johon Hän on teidät kutsunut.” Ef.1:18. Kärsivällisyyteen pääsevät valaistut silmät. Se tarkoittaa; Meidän täytyy tuntea minkälainen toivo meidät täyttää, vahvistaa ja kantaa elämän läpi. Se, että kristityt eivät etsi tämän maailman toivoa, olemme jo ymmärtäneet. Kun me nyt päivästä toiseen haluamme selvemmin kokea että kyse on siitä toivosta, mistä Raamattu puhuu ja minne se meitä johtaa, niin meidän täytyy pyytää apostolin tavoin valaistuja silmiä. Koska me tunnustamme, että luonnostaan meillä ei ole sellaisia silmiä, meille on kuitenkin osoitettu miten me voimme ne saada; Meitä on kehoitettu rukoilemaan. Meidän ei tule yksinomaan ponnistella ajatustemme ja

ymmärryksemme kanssa, vaan pyytää Herraltamme että Hän antaisi meille valoa , jonka loisteessa me vain voimme nähdä Hänen lahjansa.

Ihminen toivoo niin kauan kuin hänellä on halu ja pyrkimys. Mistä toivo tulee? Se on Pyhän Hengen vaikutusta, siis Jumalan lahja jonka Hän antaa meille Lohduttajamme välityksellä. Näillä lohduttavilla sanoilla Jeesus ilmoitti omilleen Pyhän Hengen, Hengen jolla on sanan mukaan voimaa, juuri sellaista voimaa joka voi tehdä surullisista ihmisistä toivorikkaita ihmisiä. Olkaa toivossa iloiset Room.12:12.

Vankeus, syytökset, edesvastuu, harhatiet –onko tämä kaikki yhteydessä toivoon? Emmekö me tee sitä liian vaikeaksi? Emmekö aseta liian paljon ongelmia peliin? Joka lukee Raamattua, hän tietää, että meiltä kielletään yksinkertaiset tiet ja meidän on pysyttävä sanassa eikä tarttua mukaviin ratkaisuihin, sillä vain kuolleet kalat uivat virran mukana. Mutta meille on annettu elämä, että osoittautuisimme todellisiksi siinä. Sen vuoksi me emme voi välttää taistelua, vaikka taistelun tavat voivat olla hyvin erilaisia. Jokainen tietää, missä hänen elämänsä rintama sijaitsee, missä hänen on taisteltava. Koska asia on näin niin se toivo, josta Raamattu puhuu, ei näytä koskaan helppoa tietä. Se on kyllä olemassa meitä auttaakseen. Koska taistelu on usein hajalle möyhivä täytyy meidän sanamme olla kuten Raamatussa sanotaan; Käskystä! Olkaa iloisia toivossa, se tarkoittaa; älkää kulkeko helppoa tietä tai antako itseänne rikki raastaa, vaan luottakaa Häneen, joka määrää päämäärän. Kristityn elämää rajoittavat Kristuksen ylösnousemus ja takaisintulo. Todellakin; Kuka ei ymmärtäisi sitä, jos joku sanoisi, että tämä tila on hänelle liian laaja voidakseen elää siinä täydessä toivossa!

Tässä ei ole vielä kaikkea, mitä Raamatulla on sanottavaa meille. Tänään meille tehdään selväksi mitä me olemme, jotka elämme tässä laajassa tilassa; Me olemme oikeita, se tarkoittaa että me olemme Jumalalle ja sen vuoksi oikeita, koska me kuulumme Kristukselle. Olemme iankaikkisen elämän perillisiä. Sellaisina me voimme elää eksymättä tässä laajassa tilassa. Se on toivo, josta Raamattu todistaa, joka lohduttaa meitä ja samalla pitää jännityksessä. Vielä yksi lause joka on kirjoitettu uskonpuhdistuksen aikoina ja joka vielä kerran osoittaa kuinka kiinteästi usko ja toivo kuuluvat yhteen. Usko uskoo, että meille on annettu iankaikkinen elämä; mutta toivo odottaa että tämä kerran ilmestyisi.

Rakkaus:

Jumala elää, ja Jumala rakastaa! Kun puhutaan rakkaudesta, niin ensiksi ja viimeiseksi siitä rakkaudesta jolla iankaikkinen Jumala ympäröi ja kantaa maailmaamme. Se on meidän lujuutemme, voimamme ja toivomme, muuten

meillä ei ole mitään. Jumala on rakkaus; ja joka pysyy rakkaudessa, hän pysyy Jumalassa ja Jumala hänessä. 1.Joh.4:16. Nämä ovat Raamatun suuria sanoja – Jumala on rakkaus – jota tulee ilmoittaa maailmalle, maailma joka on täynnä vihaa ja pelkoa, täynnä kärsimystä ja kuolemaa, maailmalle joka luulee ettei tarvitse Jumalaa eikä haluakaan. Juuri siksi, koska tämä maailma on niin pimeä, siksi sanon sen vielä kerran; **Jumala on rakkaus.**

”Siinä on rakkaus - ei siinä, että me rakastimme Jumalaa, vaan siinä, että Hän rakasti meitä ja lähetti Poikansa meidän syntiemme sovituksiksi.” 1.Joh.4:10. Minkä varaan meidän tulee jättäytyä? Ihmisten rakkauden varaanko? Vai oman rakkautemme varaanko? Tämä on luotettava; Jeesuksen rakkaus – se on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti. Hän rakastaa niitä, jotka ottavat Jumalan vakavasti.

Nuori mies – rikas, rakastaako Jeesus rikkaitakin? Hän rakastaa köyhiä, ja tämä rikas on köyhä, hän on rikas itselleen ja köyhä Jumalalle.

Hänen rikkauteensa Jeesus tarjoaa rakkauttaan; Tule, seuraa minua, anna minulle kätesi! Mutta riittääkö se? Onko Jeesuksen rakkaus tarpeeksi luotettava, riittääkö se koko elämän ajaksi ja vielä ikuisuuteen, vain omistaa Jeesuksen rakkaus? Nuori mies lähtee surullisena pois, ehkä hän aavistaa, että hän menetti elämänsä ratkaisevan tilaisuuden. Jeesus katsoo hänen peräänsä, Hän ei pidätä häntä. Haluaisin tietää kumman sydän oli murheellisempi.

Jumala ympäröi elämämme rakkaudellaan, eikä Hän ole lakannut rakastamasta. Niin hyvinä kuin pahoinakin päivinä Hänen rakkautensa köydet vetävät meitä – vetävät Hänen puoleensa. Vetääkö Hän turhaan? Rakkaus voi odottaa, se ei pakota. Se antaa sille jota Hän rakastaa, vapaan tien. Rakkaus on suurinta siellä, missä se juurtuu syvimmälle. Jumalan rakkaus vapauttaa voittavat voimat, se valaisee iloisesti jokaiseen pimeyteen ja haluaa loistaa myös toisten yöhön. Jumalalla on tuhansia tapoja kohdata meitä niin että me tunnemme Hänen rakkautensa. Hänen salaisuutensa on se, että Hän antaa rakkautensa loistaa meille pimeyteen. Jumala on asettanut syvän siunauksen rakkauteen. Rakkautta antava on lähellä Hänen sydäntään, sillä hän tekee sitä, mitä Jumala tekee. Oi niin, rakkaus haluaa totuutta; valheen, vilpillisyyden ja vääryyden maailma tukehduuttaa sen. Jumalan rakkaus, joka antaa anteeksi, parantaa ja kantaa.

Rakkaus – ei muistele kärsimäänsä pahaa! Me muistelemme toisten pahuutta ja annamme pahan rauhallisesti levätä hänen päällään. Rakkaus-kaiken se sietää! Me emme siedä. Rakkaus – kaikki se toivoo! Mihin vielä voi toivoa? Rakkaus – kaikki se kärsii! Meidän kärsivällisyytemme on lopussa, ja rakkaus myös. Me tiedämme aivan liian hyvin, että me kaikki elämme Jeesuksen rakkaudesta, joka ei etsinyt omaansa, vaan meitä. Tähän rakkauteen

meidän tulee pyrkiä.

”Niin pysyvät nyt usko, toivo ja rakkaus, nämä kolme ; mutta suurin niistä on rakkaus.” 1 Kor.13:13. Usko ja toivo ovat ratkaisevia ja pysyviä voimia kristikunnan elämässä. Miksi Paavali mainitsee rakkauden suurimmaksi? Kaikki kolme -usko – toivo ja rakkaus – ovat seuralaisiamme matkalla ikuisuuteen. Taivaan ovella usko ja toivo kääntyvät ympäri – usko muuttuu näkemiseksi, toivo on löytänyt täyttymyksensä – ne ovat tehneet työnsä. Mutta rakkaus kulkee meidän kanssamme ikuisuuteen. Sen tähden se on suurin. Jumala suokoon meille armoaan että pian saavuttaisimme tämän päämäärän.

Martin

Kolme ristiä Golgatalla

Luukas 23:33-43

Kolme ristiä seiso i Golgatalla. Kolme ristiä, jollaisia maailma ei ollut ennen nähnyt. Siellä oli ollut usein ristejä, ja ohi kulkeva kansa oli nähnyt siellä kuolevia ihmisiä. Mutta milloinkaan aiemmin historia ei ollut kokenut vastaavaa tapahtumaa, kuin nähtiin pitkänä perjantaina, kun Kristus antoi henkensä. Kolme ristiä seiso i siellä valtavana todistajana, jolla oli järisyttävä iankaikkisuuspuhe. Sieltä kuului kolminkertaisia ääniä. Syntisen pelastus, etsivän pelastus ja varoitus ihmiskunnalle! Mekin haluamme hengessä tarkastella tätä pyhää paikkaa, Golgataa. Täällä vallitsee Vapahtajan armelias rakkaus syntisiä kohtaan. Täällä pulppuaa meidän Jumalamme ehtymätön pelastuksen lähde, josta monet ammentavat voimaa. Syntisillä raukoilla on armoa, surevilla sydämillä lohtua, kuolevat saavat elämän ja autuuden. Se, joka kokee ristin voiman, tunnustaa Jumalan miehen tavoin: ”Sentähden kaikista vuorista, joita olen nähnyt maailmassa, ylimpänä minulle on hiljainen kukkula, Golgatan kukkula.”

Me voimme kuvata näitä Golgatan kolmea ristiä myös seuraavasti:

1. Rakkauden voitto
2. Synnin voitto
3. Armon voitto

1 Rakkauden voitto

Me astumme palvoen keskimmäisen ristin juurelle. Se on risti, jolla rakkaus on voittanut. Täällä on totta: ”Sillä niin on Jumala maailmaa

rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa...” (Joh. 3:16). Herrain Herra ja kuninkaitten Kuningas alentuu katkeraan kuolemanhätään. Golgatalla Isä uhraa ainoan lapsensa kadotetun ihmissuvun lunastamiseksi. Mikä Jumalan rakkauden muistomerkki! Rakkauden Vapahtaja taistelee kuoleman kanssa. Rakkaudesta meitä kohtaan Hän jätti taivaan. Kodittomana Hän kulki tämän maan päällä. Niin köyhänä ja vähäisenä, että Hän joutui sanomaan: ”Ketuilla on luolat ja taivaan linnuilla pesät, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin hän päänsä kallistaisi.” Matt. 8:20.

Hän ei väsynyt rakastamaan, etsimään ja palvelemaan. Jerusalem, Hänen rakkautensa kaupunki, Hänen tekojensa näyttämö, rakentaa Hänelle ristin. Kaupungin edessä istuen Hän katsoi surullisena paatuneita sydämiä ja huudahti itkien: ”Jerusalem, Jerusalem, sinä joka tapat profeetat ja kivität ne, jotka ovat sinun tykösi lähetetyt, kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi, niinkuin kana kokoa poikansa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet.” Matt. 23:37.

Tästä Jeesuksesta sanotaan: He ristiinnaulitsivat Hänet. Mutta mitä nämä lyhyet sanat sisältävät? Aivan kuin evankelistat haluaisivat arkoina mennä pois. Heille on liian hirvittävää, että rakastettu Mestari naulattiin häpeän ristille. Ja kuitenkin me tunnemme tarvetta kokea nuo hetket kunnioittaen. Vasaroineen ja nauloineen sotamiehet käyvät työhönsä. He tarttuvat Hänen käsiinsä. Aivan kuin meidän täytyisi huutaa heille: ”Älkää koskeko Jeesuksen käsiin!”

Ne olivat samat kädet, jotka nostivat vajoavan Pietarin, jotka mursivat viidelle tuhannelle leipää, jotka siunasivat lapsia.

Mutta mitä nämä karkeat miehet kysyvät näistä auttavista, siunaavista rakkauden teoista? Raskaina ja kumeina kaikuivat vasaran lyönnit: ”Laittakaa hänet ristille.”

”Nuo kaksi rosvoa vääntelevät niiden käsissä, jotka asettivat heidät ristille, mutta Jeesus ei vastustellut. ...

Hän [Maria] näki Hänen kätensä levitettävän ristille, sitten tuotiin vasara ja naulat, ja kun piikit lyötiin tuon hellän lihan läpi, kantoivat murtuneet opetuslapset pois tuosta kauheasta kohtauksesta Jeesuksen äidin tajuttoman ruumiin.” AT. s. 718.

He tarttuvat Hyvän Paimenen jalkoihin, joka etsi kadotettuja ja eksyneitä. Sen Ylimmäisen Papin jalkoihin, joka nousi korkeuksiin rukoillakseen meidän puolestamme. Jälleen kaikuivat vasaran iskut! Nyt tuo kauhea työ oli tehty: ristiinnaulittu!

Rakkaat veljet ja sisaret, katsokaa kerran hetki hiljaa ristille. Näetkö Hänen päänsä? Se on orjantappuroiden haavoittama, sinun tähtesi. Se on ristillä

Hänen koristuksenaan. Hänen kasvonsa ovat kalpeat ja veren tahrinat sinun tähtesi. Etkö kuule kellojen sointia? Etkö kuule, kuinka ne soivat yhä lujempaa? Se on Vapahtajan ääni ristiltä, Hän haluaisi vetää sinutkin taivaaseen. Hän houkuttelee sinua, oi syntinen, pois syvästä kuilusta, sinun tulee paeta turmeltuneisuutta. Hän katsoo sinua täynnä rakkautta ja uskollisuutta, Hän haluaisi niin mielellään pelastaa sinut.

Kuka sitten on syyllinen siihen, että Jeesuksen täytyi joutua ristille?

Kaikki ihmiset ovat niitä sotilaita, jotka lyövät naulat Jeesuksen käsiin ja jalkoihin. Naulat, jotka lävistivät Hänet, ovat meidän synninhimomme. Vasara, joka ne löi, on meidän synnin uhamme.

Jokainen helmasyntimme, johon sinä myönnyt, jokainen paha sana, jonka sinä vihassa ja pahalla tuulella sanot, jokainen huono ajatus, jolle annat tilaa, oli vasaranisku Golgatalla. Keskimäinen risti osoittaa järjestyvällä vakavuudella meidän syyllisyytemme ja turmeltuneisuutemme. Hän kuoli meidän puolestamme. Yksi pyyntö Isälle, ja Hän olisi saanut nousta ristiltä. Yksi sana, ja Hän olisi ollut kaikkivoivan voimansa avulla vapaa. Mutta Hän tietää, että Hän kuolee meidän edestämme ja että Hänestä riippuu kaikki. Syvimmässä tuskassa Hän rukoilee: ”Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät.” Luuk. 23:24. Pian sen jälkeen kuuluu voitonhuuto: ”Se on täytetty!” Joh. 19:30.

Tämä sana kiiri riemuvoittona halki taivaan. Yhä kovempaa se kuuluu kaukaisista maailmoista: ”Riemuitkoon taivas ja iloitkoon maanpiiri. Jumala ja syntinen tulevat ystäviksi.”

Nyt, rakkaani, astukaa vielä lähemmäksi ristin alle. Oletko jo huomannut, että ristissä on kirjoitus? Kolmella kielellä, kreikaksi, latinaksi ja hepreaksi on kirjoitettu: ”Jeesus nasaretilainen, juutalaisten kuningas”. Pilatus halusi pilkata juutalaisia, mutta hänen täytyi kunnioittaa Vapahtajaa. Hän halusi ivata, mutta hän joutui tunnustamaan totuuden. Tuomarina hän langetti väärän tuomion, mutta kirjoittajana hän valitsi oikein.

”Mutta Pilatus oli harmistunut aikaisemman heikkoutensa vuoksi ja halveksi koko sydämistään kateellisia ja viekkaita pappeja ja hallitusmiehiä. Hän vastasi kylmästi: 'Minkä minä kirjoitin, sen minä kirjoitin.'

Korkeampi voima kuin Pilatus tai juutalaiset oli johtanut panemaan tuon kirjoituksen Jeesuksen päälle.” AT. s. 720

Jeesus, toisin sanoen Auttaja, Vapahtaja, Pelastaja. Katso, tässä on sinun auttajasi, sinun Vapahtajasi.

”Häväistys on särkenyt minu sydämeni, minä olen käynyt heikoksi; minä odotin sääliä, mutta en saanut, ja lohduttajia, mutta en löytänyt. Koiruohoa he

antoivat minun syödäkseni ja juottivat minulle janooni hapanviiniä.” Ps. 69:21,22.

”Niille, jotka kärsivät ristinkuoleman, oli luvallista antaa huumausainetta tuskien lievittämiseksi. Tätä tarjottiin Jeesuksellekin, mutta kun Hän oli maistanut sitä, Hän kieltäytyi siitä. ... Hänen aistiensa sumentaminen olisi hyödyttänyt Saatanaa. ... Saatana enkeleineen oli ihmismuodossa ristin juurella. ...Perivihollinen joukkoineen oli yhteistyössä pappien ja hallitusmiesten kanssa. ... He toimivat heidän käskystään.” AT. s. 721.

Hän laskee päänsä raskaan taakan alla, josta Jesaja sanoo: ”mutta hän on haavoitettu meidän rikkomustemme tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden. Rangaistus oli hänen päällänsä, että meillä rauha olisi, ja hänen haavainsa kautta me olemme paratut.” Jes. 53:5.

Niin iankiaikkinen rakkaus on rakentanut meille sillan Isän huoneeseen, kodittomien kotimaahan. Golgatan risti on kodittomien kotimaa.

2 Synnin voitto

Astumme toisen ristin luo. Se risti on vasemmalla puolella. Väristys kulkee läpi meidän sydämemme, sillä tämä risti julistaa synnin voittoa sielussa.

Kuka on se mies, joka riippuu ristillä Herran vierellä? Raamattu sanoo: ”Silloin ristiinnaulittiin hänen kanssaan kaksi ryöväriä.” Matt. 27:38.

Hänen omallatunnollaan painoi suuri syyllisyys. Yhä syvemmälle hän oli vajonnut synnin yössä. Hän oli seissyt maallisen tuomarin edessä syyllisyytensä kanssa ja saanut ristinkuoleman rangaistukseksi. Nyt hän joutuu elämänsä syntien kanssa astumaan Jumalan eteen. Se, että hän oli langennut niin alas, ei ollut pahinta; sillä hänen synteihinsä oli anteeksiantamus tarjolla, Jeesuksen veri saattoi pestä hänet puhtaaksi kaikista synneistä. Hirveintä oli se, että hän ei osoittanut minkäänlaista katumusta, ei mitään kaipausta armon puoleen. Kasvotusten kuoleman kanssa hän pyytää vain: ”Etkö sinä ole Kristus? Auta itseäsi ja meitä.” Luuk. 23:39.

Miksi Herra ei anna hänelle minkäänlaista vastausta, ei lohdutusta eikä apua? Koska tämä pyyntä tuli uhmakkaasta sydäimestä. Hän ei kumarru syyllisyytensä alla. Hän haluaa vain apua ruumiilliseen hätään, hän ei ajattele sielunsa pelastusta ja ikuisuutta. Kuinka monet ihmiset ovatkaan samankaltaisia tuon vasemmanpuoleisen miehen kanssa? He rukoilevat, mutta he haluavat vain vapautuksen ristiksestä, joka painaa, maallisista huolista, jotka vaivaavat. Heistä voin vain sanoa: ”Voi niitä, jotka eivät huolehdi sieluistaan.” He tulevat kerran kokemaan tämän sanan totuuden: ”Hirmuista on langeta elävän Jumalan käsiin.” Hepr. 10:31.

Emme saa unohtaa; joka kuolee synneissään, se ottaa ne mukanaan iankaikkisuuteen. Siellä ei ole enää mitään tilaisuutta päästä niistä eroon, ei mitään toista armonaikaa.

”Ja samoin kuin ihmisille on määrätty, että heidän kerran on kuoleminen, mutta sen jälkeen tulee tuomio.” Hepr. 9:27.

Tällä pahantekijällä oli Jeesus lähellä. Kuinka Herra yrittikään saavuttaa hänen sielunsa. Hän oli kuullut Jeesuksen esirukouksen, hänellä oli toisen pahantekijän hyvä esimerkki, mutta kuitenkin hän jäi sellaiseksi, kuin hän oli ollut: kylmä, välinpitämätön, saavuttamaton. Pelastus oli häntä lähellä, mutta kuitenkin hän joutui kadotukseen. Mikä vakava varoitus!

3 Armon voitto

Jos haluat antaa auttaa itseäsi, niin tule minun kanssani kolmannen ristin juurelle. Se on Jeesuksen oikealla puolella oleva risti. Siinäkin riippuu murhaaja, joka oli aivan lähellä helvettiä. Hänen ristissään ei ole mitään ihmiskäden kirjoitusta, mutta siihen on iankaikkisen Isän käsi kirjoittanut: ”Pelastettu!” Armo on voittanut. Tämä pahantekijä on Vapahtajamme ensimmäinen armonpalkka.

Tarkastelkaamme tätä miestä vähän lähemmin. Hänellä oli synnillinen menneisyys. Alussa hänkin osallistui kansan pilkkaan, mutta kun hän näki, kuinka Herra antoi hiljaa ja kärsivällisesti kaiken tapahtua itselleen, niinkuin karitsa, joka on ääneti keritsijänsä edessä, kun hän kuuli, kuinka Herra vastasi kaikkeen karkeuteen ja pilkkaan rukouksella, silloin hänen omatuntonsa kolkutti. Silloin hän tunsu sen syvän kuilun, joka erotti hänet Jumalasta. Häntä kauhistutti kadotettu elämä. Hänen sydämessään eli syvä tietoisuus omasta arvottomuudesta ja syyllisyydestä. Hiljainen kaipaus armosta ja syntien anteeksiannosta muuttui palavaksi haluksi tulla pelastetuksi. Suuri ihme tapahtui. Sillä hetkellä, kun Jeesus oli kaikkein halveksituin ja vähiten arvostettu, kun jopa opetuslapset olivat menettäneet uskon ja toivon, hän näki palvelijan muodon takaa kirkkauden Kuninkaan.

”Oikeussalissa ja matkalla Golgatalle tämä rikollinen oli ollut Jeesuksen seurassa. Hän oli kuullut Pilatuksen lausuvan: 'Minä en löydä Hänestä mitään syytä'. Hän oli pannut merkille Hänen jumalallisen käyttäytymisensä ja Hänen säälivän anteeksiantonsa kiduttajilleen. ...Hän oli kuullut niiden sanat, jotka uskoivat Jeesukseen ja olivat itkien seuranneet Häntä. Hän oli nähnyt ja lukenut Jeesuksen pään päällä olevan kirjoituksen. Hän oli kuullut ohikulkijain toistavan sen, muutamien surillisina, vapisevin huulin, toisten taas pilkaten ja ivaten. Pyhä Henki valaisee hänen mieltään, ja vähitellen

todistusten ketju liittyy yhteen. Haavoitetussa, pilkatussa, ristillä riippuvassa Jeesuksessa hän näkee Jumalan Karitsan, joka ottaa pois maailman synnin.” AT. s. 722,723.

Hänen huuliltaan tulevat sanat, jotka todistavat syvästä synnintunnosta: ”Me tosin kärsimme oikeuden mukaan.”

Hänelle ristiinnaulitsemisen hetki oli katumuksen hetki. Hän tunnusti suurelle Sielunhoitajalle ja pyysi Häneltä kaikkein suurinta: ”Jeesus, muista minua, kun tulet valtakuntaasi.”

Ikmeelliset sanat murhaajan huulilta, jonka elämä saattoi päättyä minä hetkenä hyvänsä. ”Hän jätti avuttoman sielunsa ja avuttoman ruumiinsa Kristukselle. ... Kuoleva syntinen turvautuu kuolevaan Lunastajaan.” BC. Millainen muutos kevytmielisyydestä ja pilkasta syvään katumukseen ja syvästä katumuksesta uskon korkeuksiin. Tämän katuvan tunnustuksen jälkeen pahantekijä sai kokea seuraavat sanat todeksi: ”Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen.” 1. Joh. 1:9. ”Mutta jos me valkeudessa vaellamme, niinkuin hän on valkeudessa, niin meillä on yhteys keskenämme, ja Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.” 1. Joh. 1:7.

Herra sanoi hänelle nämä sanat: ”Totisesti, minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa.” Luuk. 23:43.

Me näemme tässä, että armo on suurempi kuin synti. Nyt kuolema oli menettänyt kauhistettavuutensa hänelle. Hiljainen kiitos, hiljainen ilo, jota ei voi sanoin kuvailla.

Onko sinun syntisi anteeksiannetut?

Sille, joka tulee katuvaishana ja uskoen Vapahtajan tykö, pätevät seuraavat sanat: ”Totisesti, minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa.” Luuk. 23:43.

Jos haluat pelastua, täytyy sinussakin tapahtua samanlainn sisäinen muutos. Pakene pinnallisuutta! Jokainen elämä ilman Jeesusta on kadotettu elämä. Jos et ole vielä Hänen, käänny, tee parannus. Ilman katumusta ei ole armoa. Ilman kääntymystä maan päällä ei ole paluuta iankaikkisuuden helmiporteille. Sinun eämäsi menee ohitse niinkuin tuon ryövärin. Myös sinun hetkesi ovat luetut. Kiiruhda siis, ja pelasta sielusi! Jos tulet katuvana Vapahtajan tykö, saat uskoa: Sinun syntisi on anteeksiannettu, sinun syyllisyytesi on sovitettu. Kristus on ottanut sinut vastaan. Ja ylhäällä enkeli kirjoittaa sinun elämäkirjaasi: ”Pelastettu”....

Armo voitti. Elää Jeesuksen kanssa, tarvittaessa kärsiä Jeesuksen kanssa, kuolla Jeesuksen kanssa, voittaa Jeesuksen kanssa, iloita iankaikkisesti

Jeesuksen kanssa Hänen valtakunnassan - Se on se tie, jolle Jeesus meitä kutsuu ja haluaa meidät johtaa .

Olemme seisseet kidutuspaikalla Golgatalla. Kolme ristiä ovat pitäneet meille saarnan. Vasemmalla ja oikealla on sanat: kadotettu - pelastettu! Kaikki me olemme syntisiä, mutta Herran risti tekee eron. Siitä lähtien, kun Hän on toimittanut lunastuksen, maailma on jakautunut kahteen osaan. On vain kadotettuja ja pelastettuja syntisiä.

Kumpaan ryhmään sinä kuulut? Onko sinun elämäsi ratkaistu? Oletko etsinyt armoa ja löytänyt sen? Haluatko pelastua?

Pane sydämeesi sanat: Tule ristin luo taakkoinesi, sinä väsynyt vaeltaja. Ristin luona saat levätä, siellä on rauha.

Kurt Barath

- Ilmoituksia -

**Kansainväliset nuoriso- ja perhejuhlat Yhdysvalloissa
Pääkonferenssin toimistotalossa.**

17-23.7.2016

625 West Awe-Cedartown, GA 30125-USA

Puh. (+1) 7707480077 E-Mail info@sda1844.org

Nuorisouhlia ja seminaari Toijalassa

12-14.8.2016

Jos Herra suo luoksemme saapuu veli Petkov perheineen.

Sydämellisesti tervetuloa!

